

[Pia Dahl]

Jeg finder ikke, at det er den måde, vi skal ansøre vore unge mennesker på, og jeg synes også til stadighed – og det har jeg også sagt før – at vi ikke skal underkende håndens arbejde. Der skal produceres i vores land.

Der er mange gode tanker i det her forslag om, hvad man kan gøre, hvad vi kunne gøre, og nogle af tingene er måske også gennemførlige, men vi bør tænke på, at der altså også skal arbejdes i det her land, at vi skal producere nogle varer.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre synes nok, det er en ordentlig mundfuld, der er lagt op til med beslutningsforslag nr. B 84 om en handlingsplan for de videregående uddannelser og forskningen, som Socialdemokratiet har fremsat. Men det skal ikke afskrække nogen fra at gå konstruktivt ind i debatten, for det er jo helt indlysende fornuftigt at foreslå en sådan handlingsplan.

Folketinget er meget glad for handlingsplaner. Vi har en handlingsplan for miljø og energi. Vi har også en handlingsplan for ligestilling, og vi har netop tidligere her i dag hørt om, at ved at vedtage sådanne handlingsplaner skaffer man sig måske en god samvittighed, men man får ikke vendt verdenssituationen af den grund. Det kræver jo opfølgning, det kræver ordholdenhed, og det kræver, at de, der oprindeligt har været med til at udarbejde handlingsplanen og har taget medansvar for den, også føler et ansvar for at gennemføre den i praksis senere hen. Det er selvfølgelig sagt som et almindeligt hjertesuk.

Vi kunne f.eks. også kigge på den gamle plan for forskning, som blev vedtaget herinde i december 1986, hvor der blev sagt en hel del om, at grundforskningen skulle styrkes; det, der står i bemærkningerne til dette beslutningsforslag, hvor man beskriver konsekvenserne af de sidste års besparelser i uddannelsessektoren, er naturligvis helt rigtigt. Det har skabt problemer, det har skabt frustrationer, det har skabt øget tidsforbrug til at sikre kontinuitet og problemer med at skaffe sammenhæng i uddannelserne og i institutternes funktioner. Det er symptomer, som vi hører beklagelser over gang på gang fra institutionerne: at de kun vanskeligt kan leve med de vilkår, de får, med, at de hvert eneste år skal lave om på tingene, fordi de ikke rigtig ved, hvad de har at holde sig til. Der-

for er det oplagt rigtigt, at vi trænger til en langsigtet handlingsplan, som vi så også gennemfører.

Fra Det Radikale Venstre kan vi kun tilsige et positivt samarbejde om en sådan plan. Men vi kan naturligvis ikke gøre det inden den 1. juli 1989; det anser vi for at være fuldstændig umuligt, og det kan da også kun have været en spøg fra forslagsstillernes side eller en trykfejl.

Vi er naturligvis enige i meget af det, der står i B 84, og jeg vil henvise til, at meget af det faktisk blev sagt i januar måned, da vi havde debat dels om de videregående uddannelser og dels om forskningen på grundlag af undervisnings- og forskningsministerens redegørelser.

Ved den lejlighed diskuterede vi f.eks. adgangsbegrænsningssystemet meget, og vi gjorde det fra vores side klart, at vi ikke ønskede adgangsbegrænsningssystemet afviklet, som det er foreslået her, men vi ønskede det ændret, fordi det nu har fungeret i så mange år, at man har kunnet indhøste nogle erfaringer og har kunnet se, hvad der har været de positive virkninger af det, og hvad der har været de negative virkninger. Der har været en del negative virkninger, men vi har også fået nogle gode ideer fra institutionerne om, hvordan de kunne tænke sig at adgangsbegrænsningssystemet i stedet for kom til at virke.

Det, vi kunne tænke os, er, at man gav de enkelte uddannelser større mulighed for at lave nogle uddannelsesspecifikke optagelsesprøver, sådan at man ikke alene baserede sig på studentereksamenskvoteienten, men også tog hensyn til studieegnethed, interesse, motivation osv. På den måde kunne man sikkert nå langt.

Vi er således ikke glade for helt at afskaffe adgangsbegrænsningen, men vi vil meget, meget gerne ændre systemet. Stoppøver er vi også interesseret i, men der er muligvis nogle økonomiske problemer med det.

Vi er heller ikke så begejstrede for ønsket om obligatorisk udlandsophold af samme grund som de øvrige ordførere. Vi er meget indstillet på at opmuntre til at fremme og give mulighed for meritopsamling for dem, der har været i udlandet, men at indlægge det som et obligatorisk led, altså som en betingelse for, at man kan indskrive sig til sluteksamen eller sådan noget, vil vi mene var meningsløst.

Så er der nogle enkelte ting i bemærkningerne, jeg gerne vil trække frem, fordi jeg synes, de